

בש"פ 2705/21 - מדינת ישראל נגד מחמוד סלאימה

בבית המשפט העליון

בש"פ 2705/21

לפני: כבוד השופט ג' קרא

העורר: מדינת ישראל

נגד

המשיב: מחמוד סלאימה

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בירושלים במ"ת 39937-11-20 שניתנה ביום 19.4.2021 על ידי כב' השופטת חנה מרים לומפ

תאריך הישיבה: ט' באייר התשפ"א (21.4.2021)

בשם העוררת: עו"ד יובל קידר
בשם המשיב: עו"ד רמי עותמאן

החלטה

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בירושלים במ"ת 39937-11-20 (כב' השופטת ח' מ' לומפ) מיום 19.4.2021, בגדרה הורה בית המשפט לשחרר את המשיב למעצר בפיקוח אלקטרוני.

רקע

עמוד 1

1. ביום 16.11.2020 הוגש לבית המשפט המחוזי בירושלים כתב אישום כנגד המשיב, המייחס לו עבירות חבלה בכוונה מחמירה בצוותא לפי סעיפים 329(א)(1) וכן 329(א)(2) בשילוב סעיף 29 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.
2. על פי עובדות כתב האישום, בין אחיו של המשיב לבין הקורבן פרצה קטטה במסגרתה נפצע אח המשיב, ונותרה צלקת על לחיו. בעקבות זאת, וחרף "סולחה" שנערכה בין הצדדים, החליטו המשיב ואחיו לנקום בקורבן.
בסמוך לחודש אוגוסט 2020, ביקש המשיב ממכרה קטינה (להלן: הקטינה) להתיידד עם הקורבן ולקבוע עמו פגישה. ביום 11.9.2020, קבעה הקטינה פגישה עם הקורבן לשעות הערב באותו היום, ועדכנה בכך את המשיב. המשיב וכ-13 אנשים נוספים הגיעו למקום בו קבע הקורבן את פגישתו עם הקטינה, כשהם מצוידים באלות, סכינים וגז מדמיע. הקורבן הגיע לפגישה כשהוא מלווה בחברו (להלן: החבר). בהגיעם למקום המפגש לחץ הקורבן את ידה של הקטינה והציע לה לנסוע למקום אחר, אולם זו התעקשה להישאר. כעבור כ-5 דקות, החל החבר להתרחק מהקורבן ומהקטינה. אז יצאו כ-10 מהתוקפים ממחבואם, הקיפו את הקורבן, הכו אותו במקל, התיזו עליו גז פלפל, וחתכו אותו בפניו ובעורפו. בו בזמן, הבחין תוקף נוסף אשר המתין במכונית בסמוך למקום בחבר מתרחק, ופגע בו עם הרכב, בניסיון לדרוס אותו. הקורבן, במקביל, נמלט לחצר אחד השכנים. בעקבותיו, הגיעו כ-6 תוקפים. אלה, תקפו את הקורבן פעם נוספת בסכינים, אבנים ומקלות. לאחר שנפל על הקרקע, נמלטו מהמקום.
- על פי כתב האישום, כתוצאה מהתקיפה נגרמו לקורבן שורת חתכים קשים בראשו, בפניו ובעורפו כמו גם סימני חבלה נוספים. הקורבן פונה במצב קשה לבית החולים, אושפז ושוחרר ביום 13.9.2020. זאת ועוד, בשלב כלשהו במהלך התקיפה, לקח המשיב גם את הטלפון הנייד של הקורבן.
- הליכי המעצר עד כה
3. ביום 16.11.2020, בד בבד עם הגשת כתב האישום, הגישה המבקשת בקשה למעצר המשיב עד תום ההליכים. ביום 29.11.2020 הורה בית המשפט המחוזי כי יוכן תסקיר בעניינו של המשיב, אך עמד על כך שאין מחלוקת בנוגע לקיומן של ראיות לכאורה וכן עילת מעצר. בימים 14.1.2021 ו-25.1.2021 הוגשו תסקיר ותסקיר משלים, בהם לא בא שירות המבחן בהמלצה בעניין שחרור המשיב ממעצרו. ביום 26.1.2021 הורה בית משפט קמא על מעצר המשיב עד לתום ההליכים, תוך שהבהיר כי ככל שיהיה בידו של המשיב להציע חלופה המרוחקת מתחומי ירושלים, יוכל בא כוחו להגיש בקשה לעיון חוזר. ביום 28.1.2021 ערר המשיב לבית משפט זה כנגד החלטת בית המשפט המחוזי, ועררו נדחה בהסכמתו ביום 1.2.2021.
4. ביום 3.2.2021, בעקבות בקשה לעיון חוזר, הורה בית המשפט המחוזי על הגשת תסקיר משלים נוסף בעניינו של המשיב. לאחר הגשת התסקיר, בו לא המליץ שירות המבחן על שחרור המשיב ממעצרו, דחה בית המשפט המחוזי את בקשת העיון החוזר.
5. ביום 17.3.2021 דן בית המשפט המחוזי בבקשה נוספת לעיון חוזר, והורה על הגשת תסקיר משלים נוסף. זאת, לאור שינוי לכאורה בעמדת הקורבן ובעקבות חתימה נטענת על מסמכי "סולחה". ביום 11.4.2021 הוגש

התסקיר המשלים, ובו נמסר כי אין בידי שירות המבחן להמליץ על שחרור המשיב ממעצרו. ביום 12.4.2021 הורה בית המשפט המחוזי על הגשת חוות דעת מאת מנהלת האיזוק האלקטרוני, אשר תבחן כתובת מוצעת לשחרור המשיב באיזוק. ביום 19.4.2021 החליט בית המשפט המחוזי על שחרור המשיב למעצר בפיקוח אלקטרוני. לבקשת העוררת, עיכב בית המשפט את ביצוע החלטתו עד ליום 21.4.2021 בשעה 10:00 בבוקר. ביום 20.4.2021, בעקבות ערר המדינה, הוריתי על עיכוב שחרור המשיב למעצר בפיקוח אלקטרוני עד להחלטה אחרת.

נימוקי הערר

6. בערר נטען כי שגה בית משפט קמא כאשר הורה על שחרור המשיב למעצר בפיקוח אלקטרוני. על פי הטענה, מן המשיב נשקפת מסוכנות ניכרת, וקיומה של "סולחה" לכאורה בין הצדדים אין בה כדי לאיין מסוכנות זו. זאת ועוד, לטענת העוררת תסקירי שירות המבחן שנערכו בעניינו של המשיב מצאו כי הוא חסם כל ניסיון לבחון את דפוסי התנהגותו וכי קיים קושי ממשי ליתן בו אמון שיקיים את תנאי מעצרו באיזוק. עוד מפנה העוררת לכך שכנגד המשיב הוגשו שני כתבי אישום נוספים בגין עבירות שבוצעו לכאורה בחודשים פברואר ומרץ 2020, בגין תקיפת מאבטח ובגין גניבה ממעסיק.

נוסף על כך, לטענת העוררת, מקום המעצר אליו הורה בית המשפט המחוזי לשחרר את העורר בפיקוח אלקטרוני, וכן המפקחים שהוצעו, אינם מתאימים. העוררת הפנתה לכך ששירות המבחן העריך כי המפקחים אינם ערים לקשיים העלולים לעלות במסגרת הימצאותו בפיקוחם, ולא יוכלו לפקח עליו באופן יעיל.

7. בדיון שנערך בפניי ביום 21.4.2021 חזר בא כוח העוררת על טענותיו. הוא הדגיש עוד כי לא חל כל שינוי נסיבות המצדיק עיון חוזר בהחלטת המעצר, כי בית משפט קמא שגה כאשר התעלם מהמלצות שירות המבחן וכי לא נתן דיי משקל למאפייני המכבידים של המשיב עצמו. בא כוח המשיב, מנגד, טען כי יש לדחות את ערר המדינה. בטיעוניו, הדגיש את ה"סולחה" שנערכה בין המשפחות, וכן את התנאים המכבידים שקבע בית המשפט לצורך השחרור למעצר באיזוק אלקטרוני. עוד טען כי הבית אליו הורה בית המשפט לשחרר את המשיב באיזוק מצוי בשכונת בית חנינא, בעוד הקורבן מתגורר בשכונת ענאתא.

דיון והכרעה

8. הוראת סעיף 52 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996, קובעת כי על מנת להצדיק עיון חוזר בהחלטת מעצר עד תום ההליכים יש להצביע על שינוי נסיבות, גילוי עובדות חדשות או חלופ זמן. בעניינינו, לא מצאתי כל שינוי נסיבות המצדיק את שחרורו של המשיב ממעצרו, וזאת בפרט לאחר שנתתי דעתי על עמדתו הברורה של שירות המבחן ביחס למסוכנותו של המשיב.

9. למשיב מיוחסות עבירות אלימות חמורות, אשר ביצוען לא היה ספונטני או מזדמן - הדברים בוצעו על רקע סכסוך קודם ולאחר תכנון מוקדם, באופן המלמד על המסוכנות הנשקפת מהמשיב (ראו והשוו, למשל: 2420/21 אבו סביח נ' מדינת ישראל (19.4.2021)). אף תסקירי שירות המבחן הרבים שנערכו בעניינו, מלמדים כי לא ניתן לאיין

מסוכנות זו במעצר בפיקוח אלקטרוני בתנאים שנקבעו.

10. תנאי ראשון ובסיסי על מנת שבית המשפט ישקול שחרורו של עצור למעצר בפיקוח אלקטרוני מצוי ביכולת בית המשפט לתת בו אמון. זהו נדבך ראשון, בלעדיו אין, בכל הנוגע להחלטת שחרור עצור למעצר בפיקוח אלקטרוני (בש"פ 9984/17 היועץ המשפטי לממשלה נ' פלוני(27.12.2017)). בענייננו, כפי שעולה באופן חוזר ונשנה מתסקירי שירות המבחן, מן המשיב נשקפת סכנה משמעותית לאלימות בדרגת חומרה גבוהה, והוא מפנים קודים עברייניים ואלימים. בנסיבות אלה, אין כל אפשרות לתת במשיב את האמון הנדרש על מנת לשחררו ממעצר מאחורי סורג ובריה.

11. מעבר לכך, אמנם, בית המשפט אינו מחויב להמלצות שירות המבחן – ואולם סטייה מהמלצה שלילית של שירות המבחן הינה בגדר חריג, שיינקט רק בהתקיים טעמים טובים וכבדי משקל לכך (ראו למשל: בש"פ 548/21 מדינת ישראל נ' שריתח(26.1.2021)). בענייננו, לא מצאתי כי מתקיימים טעמים כבדי משקל כאלה. לא די בגילו הצעיר של המשיב, בנכונותם של בני משפחתו לפקח עליו ובהיעדר הרשעות קודמות כדי לענות על דרישה זו.

12. יצוין כי בניגוד לעמדת בית משפט קמא, לא מצאתי שיש מקום לייחס משקל כלשהו ל"סולחה" שנערכה לכאורה בין הצדדים. ההסכם המדובר הינו התפתחות חדשה יחסית, על רקע סכסוך מתמשך. יש לתת את הדעת גם על כך שעל פי כתב האישום, אף התקיפה מושא כתב האישום התרחשה לאחר שבוצעה לכאורה "סולחה" בין הצדדים. רק בחלוף פרק זמן משמעותי מההסכם, ואם יוכח כי אכן מדובר בהסכם ממשי ויציב, ניתן יהיה לשקול את ה"סולחה" כנתון לעניין מסוכנותו של המשיב, וזאת כמובן במכלול השיקולים אותם שוקל בית המשפט בבואו להורות על חלופת מעצר (בש"פ 556/21 מדינת ישראל נ' אל ג'ואברה (7.2.2021)).

13. לפני סיום, יוער כי גם התנאים בהם הוצע לאפשר למשיב לשהות במעצר בפיקוח אלקטרוני אינם מאפשרים את שחרורו ממעצר מאחורי סורג ובריה. באשר למיקום המוצע, הרי בניגוד לשטען בא כוח המבקש בדיון בפניי, קשה לראות בשכונת בית חנינא שבמזרח ירושלים מקום מרוחק ומבודד מהגורמים המעורבים בסכסוך.

באשר למפקחים המוצעים, כידוע, בטרם יורה בית המשפט על מעצרו של עצור בפיקוח אלקטרוני, עליו להשתכנע כי ניתן לתת אמון במפקחים וכי הם מהווים גורם סמכות עבור העצור (ראו למשל: בש"פ 1939/18 מדינת ישראל נ' פלוני(13.3.2018)). בענייננו, הוצע כי אחיותיו וגיסו של המשיב ישמשו כמפקחים. ואולם, אין די בכך ששירות המבחן התרשם כי מדובר באנשים שומרי חוק ומתפקדים. שירות המבחן התרשם כי המפקחים המוצעים "אינם ערים לסיכון האפשרי במצבו ולכן לא יוכלו לפקח עליו באופן יעיל שיפחית סיכון זה".

14. סוף דבר, הערר מתקבל. אני מורה על מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו.

ניתנה היום, ט' באייר התשפ"א (21.4.2021).

ש ו פ ט

עמוד 4

